

צלילי השקט

ליקטה וערכה: נילי דגן

קטעי הקישור מאת צדוק עלון

מתוך האילים ומפוחית הפה, הוצאת 'עמדה' 2015

מבחר שירים מתוך

סופ"ש

שירה

בעריכת נילי דגן

"ללא השירה עולמנו לא היה כמות שהוא. אפילו היה נחרב," שמעתיה אומרת. ודבריה, שנאמרו בשלוות נפש ובפשטות שאינה זקוקה לאישור, שקעו אט-אט בנפשי. ידעתי כי מכוונת היא לגעגע לעולמות שהמוזיקה מביאה אותנו עד פתחם - געגוע הטמון כה עמוק בנפשנו, עד כי בלעדיו היה אף לבנו חרב.

ביקרתי אתמול את אמי, כהרגלי, אמי אשה באה בימים, ישבה, וכהרגלה האזינה בשקט לשירה שבקעה ממכשיר הרדיו הישן. בירכתיה לשלום, והיא השיבה לי בפנים מאירות. "בוא, תשב ותקשיב," אמרה. ישבתי להאזין, נעתר יחד עמה להיות מובל בידי המוזיקה.

אהובה רקנטי

חוטים נמשכים

חוטים נמשכים מתהומות שמים
אל תהומות ארץ
מותחים את הדין
חורצים את האהבה ואת השמחה
מפוררים ומשליכים אל תהומות ים.
אומרים: זהו נסיון
אומרים: נסיון הוא מתנה, הוא שעור
שאין לו מדה
ואין לו כלי להתמלא
ואין יודע היכן קצו
המנחם ומפיס.

נגה מרקמן

לעזוב הכל

כשאני שרה, זה רגע מפלא,
חזק ועמוק יותר מאהבה.
אני מרגישה בתוכי את הזרם
המתחיל באמצע הגוף,
עמוק וחם. מרים אותי ברוך -

אני נוגעת באדמה.

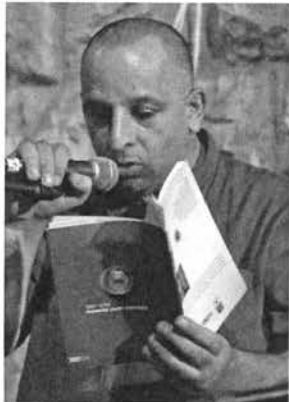
ארוס נוגע בפסיכו גוף בנשמה:
מגע רך של הרף שניה.
הצלילים זורמים בורידני.

מי-מעין נותנים את כל צרכי, לרויה
אין רעב, אין צמא.

מתוך סופ"ש שירה 62

מתוך בין המיתרים, הוצאת פרדס 2013 (סופ"ש שירה 39)

נער צעיר הייתי. עד אותה עת המוזיקה ששמעתי היתה אקראית והצטמצמה לאותות פתיחה דרמטיים ונעדרי צליל גיטרה, וארוחות הבוקר שבאו אל פי היו מבוססות אך על לחם שחור מרוח במרגרינה ובריבה. אפילו במעמקי לבי לא הרשיתי לעצמי להאמין שיש טעמים מרוויים מאלה.

שלומי חסקי

ילדות

אָבא בְּגוּפִית עֲבוּדָה
צוֹעֵד אַחֲרַי
מִפְצִיר שְׁאֲשֹׁמֵר עַל שׁוּוֵי מִשְׁקָל
אִמָּא חוֹבֶשֶׁת פְּצָעִים
חֲצֵי לֶחֶם שְׁחוֹר
חֲבִיתָה שְׁתֵּי בֵּיצִים
אֵין אֶתְמוֹל עוֹד לֹא מָחָר
שְׁנֵי בָתֵּי כְּנֶסֶת
אֶחָד בֵּית מִשְׁגָּעִים

מתוך *בקרן הרחובות המקבילים*, הוצאת עמדה 2013 (סופ"ש שירה 4)

הערב שמעתי באקראי את "צלילי השקט", ובשקט, לקולו של גרפונקל ולקול נגינת הגיטרה של סיימון, נטלתי לעצמי מלוא הקערה קורנפלקס - הבסיסי, הפשוט, שאשתי בשום שכל מציבה ליד אחיו המשופרים ובעלי הטעמים השונים - ויצקתי לתוכה את החלב. אני שומע את צלילי השקט ואוכל לאט קורנפלקס בחלב, וכבילדותי טעם ההנאה הנפשית וטעם ההנאה הפיזית נוצקים למקשה אחת, ושערה האחד של ההווה נפתח בפני שוב.

דיתי רונן

שירים לשאנקארגאטה

1.

בְּשִׁקֵט הִזָּה מוֹזִיקָה יְכוּלָה
אֲבָל קוֹלוֹת הַלֵּילָה חֲזָקִים מִמֶּנָּה
מוֹשְׁכִים בְּחִבְלֵי יְחוּם
לְפִתַח אֶת הַדֶּלֶת עֲכָשׁוּ
כְּשֶׁכֵּל הַחַיּוֹת מִתְרוֹצְצוֹת.

מתוך מחזור השירים "בזמן שלא הייתי", מתוך הספר *שיבת הבית ונודדיו*, שיראה אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד 2015 (סופ"ש שירה 25)

את השיר "צלילי השקט" של סיימון וגרפונקל שמעתי לראשונה כשאכלתי קורנפלקס (הבסיסי, הפשוט, שהיה חידוש גדול בארץ) בפעם הראשונה בחיי. שני שערים גיליתי באותו יום והם הפכו לאחד: שער התחושה הבראשיתית של טעם השיר, ושער

התחושה הבראשיתית של טעם הקורנפלקס בחלב. בעל עוצמה רבה כל כך היה המפגש, עד שדומה בעיני כי רק פגישתו הראשונה של הילד עם אלה שהוא מכיר כאביו וכאמו היא בעלת עוצמה גדולה יותר.

ליבנה כץ

ציפור

מְתִי מִתְרַחֵשׁ הֶרְגַע בּוֹ הַצִּפּוֹר עוֹצֶמֶת עֵינַיִם וְעִפָּה,
מִפְקִידָה גּוֹפֶה הַזְעִיר בְּיַד הַזֶּרֶם
הַנוֹשֵׂא אוֹתָהּ אֶל
מַעְבַר לְגִלוֹת.
גְּשָׁמִים נִעְצָרִים מֵעַל רֹאשָׁה,
צִפְרֵי טָרֶף נִצְבּוֹת כְּשׁוֹמְרֵי רֹאשׁ
מִיְמִינָה וּמִשְׂמָאלָה,
מִשְׁחָרוֹת לְלֶכֶד אֶת הֶרְגַע
בוֹ תוֹכְלָנָה גַם הֵן לְעֵצֵם עֵינַיִם.
וַיֵּשׁ מִי שְׂגוּרָם צִמְרוֹת מְדַרְכָּה,
מִרְחִיק רַעְשִׁים, חֲתוּלִים,
מְרוֹקֵן כִּסְיוֹ
וְחִכְרוֹנוֹתָיו,
מִשְׁגִּיחַ עֲלֶיהָ מִלְמָטָה.

מתוך הספר *פלאי ידח*, הוצאת הקיבוץ המאוחד 2014 (סופ"ש שירה 55)

מדור סופ"ש שירה בעריכת המשוררת נילי דגן נפתח במאי 2012 ומארח, עד כה, למעלה מ-300 משוררים היוצרים אנתולוגיה מקוונת ומגוונת של שירה ישראלית. השירים מופצים בין קהל שוחר שירה ברחבי האינטרנט.